

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 23Cb/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319202351
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Maroš Fekete
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2022:1319202351.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v konaní pred sudcom Mgr. Marošom Feketom v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanému v 1. rade: Premium Trading Top s.r.o., Karpatské námestie 7770/10A, Bratislava - mestská časť Rača, IČO: 50 612 531, žalovanému v 2. rade: F. A., nar. XX. XX. XXXX, L.. X.. T. XXXX/XXA, K. a žalovanému v 3. rade: F. A., nar. XX. XX. XXXX, L.. X.. T. XXXX/XXA, K., o zaplatenie 5 000,- eura s príslušenstvom, taktó

rozhodol:

I. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú **p o v i n n í** zaplatiť žalobcovi sumu 5 000,- eura s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne od 25. 06. 2017 až do zaplatenia v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných plniť.

II. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú **p o v i n n í** zaplatiť žalobcovi jednorazovú paušálnu náhradu vo výške 40,- eura v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných plniť.

III. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sú **p o v i n n í** nahradiť žalobcovi trovy konania v plnej výške s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných plniť, pričom o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručanou súdu dňa 25. 04. 2019 domáhal voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade zaplatenia sumy 5 000,- eura s úrokom z omeškania vo výške 10 % ročne od 25. 06. 2017 až do zaplatenia spoločne a nerozdielne z dôvodu, že žalovaný v 1. rade je právnická osoba, ktorá sa v dôsledku zlúčenia dňa 18. 05. 2017 stala právnym nástupcom spoločnosti MK Color s.r.o. (pôvodný dlžník). Žalovaný v 2. rade je fyzická osoba, ktorá na základe Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 18. 02. 2014 pristúpila k záväzku medzi žalobcom a pôvodným dlžníkom ako pristupujúci dlžník. Žalovaný v 3. rade je fyzická osoba, ktorá na základe Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 18. 02. 2014 pristúpila k záväzku medzi žalobcom a pôvodným dlžníkom ako pristupujúci dlžník. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXXCE zo dňa 23. 06. 2018 uzatvorenej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 ako postupcom a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade. Medzi postupcom a pôvodným dlžníkom bola uzatvorená dňa 22. 04. 2013 zmluva o podnikateľskom účte, predmetom ktorej bolo poskytnutie bankových produktov v kombinácii pôvodnému dlžníkovi. Dňa 18. 02. 2014 bola medzi postupcom, pôvodným dlžníkom, žalovaným v 2. rade a žalovaným v 3. rade uzatvorená zmluva o povolenom prečerpaní, súčasťou ktorej bola aj Dohoda o pristúpení k záväzku. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie povoleného prečerpania

pôvodnému dlžníkovi ako MIKRO podnikateľovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v zmluve. Pôvodný dlžník, resp. žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade sa zaviazali za podmienok dohodnutých v predmetnej zmluve poskytnuté povolené prečerpanie splatíť, platiť úroky, úroky z omeškania, úroky z prečerpania a náklady žalobcu spojené s poskytnutím povoleného prečerpania a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v zmluve. Povolené prečerpanie bolo poskytnuté za nasledovných podmienok:

- výška povoleného prečerpania: 8 900,- eura,
- výška úrokovej sadzby: Referenčná sadzba BASE RATE PP
- typ úrokovej sadzby: premenná,
- úroky z omeškania: 10 % ročne,
- splatnosť úrokov: mesačne v posledný deň kalendárneho mesiaca, a
- účet dlžníka: XXXXXXXXXXX/XXXX.

Keďže žalovaný v 1. rade svoje zmluvné povinnosti nedodržiaval, postupca dňa 15. 02. 2017 odstúpil od zmluvy, pričom pohľadávka žalovaného k tomuto dňu predstavovala sumu vo výške 10 089,97 eura. Postupca výzvou zo dňa 22. 03. 2017 vyzval žalovaného v 1. rade na zaplatenie splatnej pohľadávky, ktorá ku dňu 21. 03. 2017 predstavovala sumu vo výške 10 122,59 eura. Vo výzve postupca zároveň upozornil žalovaného v 1. rade, že ak nedôjde k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, postupca je oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 10 209,88 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 6 906,84 eura, úrokov z omeškania vo výške 3. 196,84 eura a poplatkov vo výške 106,20 eura, a to v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade odo dňa postúpenia pohľadávky k dnešnému dňu neuhradili dlžnú sumu ani len čiastočne. Žalobca si na základe svojho dispozičného oprávnenia uplatnil v predmetnom konaní od žalovaných v 1., 2. a 3. rade časť postúpenej istiny vo výške 5 000,- eura. Je nesporné, že medzi postupcom a pôvodným dlžníkom vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa ust. § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, na základe ktorého postupca poskytol v prospech žalovaného finančné prostriedky v dohodnutej výške a pôvodný dlžník sa zaviazal splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase a dodržiavať dohodnuté podmienky. Z tohto záväzkového vzťahu vznikla povinnosť postupcu poskytnúť úver v dohodnutej výške, čo aj urobil a pôvodnému dlžníkovi plniť ustanovenia predmetnej zmluvy, čo však neurobil. Žalovaní v 2. a 3. rade sa v súlade s ust. § 531 Občianskeho zákonníka dohodli s postupcom, že splnia za pôvodného dlžníka jeho peňažný záväzok, čím sa stali dlžníkmi popri pôvodnom dlžníkovi, resp. žalovanom v 1. rade a zodpovedajú s ním spoločne a nerozdielne.

2. Žalovaní v 2. a 3. rade sa k podanej žalobe písomne zhodne vyjadrili tak, že žalobcovi bola postúpená pohľadávka, v prípade ktorej bol veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava. Pohľadávka vznikla z titulu, že žalovaný v 1. rade uzavrel s veriteľom zmluvu o poskytnutí úveru a žalobcovia v 2. a 3. rade majú v danej veci vystupovať v podstate ako spoludlžníci, ako to vyplýva z podanej žaloby. Súd by mal posúdiť platnosť postúpenia pohľadávky z veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu, resp. či postúpenie pohľadávky bolo realizované v súlade s právnym predpisom a v súlade s ustanoveniami zákona o bankách.

Až následne po posúdení platnosti postúpenia predmetnej pohľadávky môže byť deklarovaná aktívna legitímácia žalobcu v tomto konaní. Súd by mal ďalej posúdiť platnosť písomnosti označenej ako zmluva o povolenom prečerpaní a Dohoda o pristúpení k záväzku, nakoľko nemali vedomosť o tom, že by pristupovali k predmetnému záväzku. V súvislosti s predmetným úverom mali žalovaní v 2. a 3. rade za to, že dlžníkom je obchodná spoločnosť a oni podklady podpisujú výlučne ako v tom čase štatutárny zástupca. Žalovaný v 3. rade nemal vedomosť o tom, že v prípade ak dlh nebude spoločnosť splácať, tak tento v nesplatennej časti bude povinný zaplatiť on. Rovnako v prípade žalovaného v 2. rade, ktorý bol v tom čase spoločníkom obchodnej spoločnosti aj tento mal za to, že podpisuje podklady k úveru avšak výlučne z titulu, že bol v tom čase spoločníkom obchodnej spoločnosti dlžníka a nie, že bude rovnako dlžníkom predmetného dlhu. O uvedenom neboli pri poskytnutí úveru obchodnej spoločnosti nikým informovaní podpísali všetky podklady, ktoré boli na podpis predložené veriteľom. Súd by mal skúmať aj platnosť Dohody o pristúpení k záväzku, o ktorej spísaní a podpísaní žalovaným v 3. rade nemal tento vedomosť. Podpis na tejto dohode je podpisom žalovaného v 3. rade, avšak predmetnú dohodu nepodpisoval s vedomím toho, že sa jedná o dohodu s obsahom, že v prípade nesplatenia úveru dlžníkom bude povinný tento zaplatiť on. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30. júla 2012, sp. zn. 5 Cdo 208/2010 „absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho zo zákona a hľadí sa naň, ako keby nebol urobený, táto neplatnosť nemôže byť zhojená dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Absolútne neplatný právny

úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Pri posudzovaní dôvodov neplatnosti zmluvy je potrebné rozlišovať medzi dôvodmi neplatnosti, ktoré musia byť účastníkom tvrdené (napr. nedostatok slobody, vážnosti, rozpor s dobrými mravmi, prípadne omyl) a ostatnými, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti (nedostatok formy, neurčitosť, nespôsobilosť subjektu zmluvu uzavrieť, rozpor so zákonom a pod.). S poukazom na uvedené mal za to, že žalobca je oprávnený domáhať sa výlučne splatenia dlžnej sumy do zosplatnenia úveru a výlučne od dlžníka - žalovaného v 1. rade.

3. Žalovaný v 1. rade sa k žalobe v konaní nevyjadril.

4. Žalobca k veci ešte uviedol, že dňa 22. 04. 2013 uzavrel pôvodný veriteľ so žalovaným zmluvu o podnikateľskom účte č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo okrem iného aj poskytnutie povoleného prečerpania. Dňa 23. 06. 2017 pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu uvedenú pohľadávku v celkovej výške 10 209,88 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 6 906,84 eura, z poplatkov vo výške 106,20 eura, z úroku z omeškania zmluvného vo výške 3 076,93 eura a z úroku z omeškania zákonného vo výške 119,91 eura v zmysle prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky. Súčet debetných operácií na účte žalovaného v 1. rade predstavuje sumu vo výške 146 307,95 eura. Súčet kreditných operácií na účte žalovaného v 1. rade predstavuje sumu vo výške 136 098,07 eura. Rozdiel debetných a kreditných operácií na účte žalovaného v 1. rade tak predstavuje postúpenú sumu vo výške 10 209,88 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 6 906,84 eura, z poplatkov vo výške 106,20 eura, z úroku z omeškania zmluvného vo výške 3 076,93 eura a z úroku z omeškania zákonného vo výške 119,91 eura. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 5 000,- eura, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 5 000,- eura. Právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladalo ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník") aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Žalovaný v 1. rade bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný v 1. rade bol právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to: výzvou zo dňa 14. 08. 2015 a výzvou označenou ako „odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 16. 02. 2017. Citované ustanovenie zákona o bankách vyžaduje, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané jednak prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, ako aj predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu) a aby bol bankou vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu). Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu pritom možno považovať nielen výzvu zo dňa 14. 08. 2015, ale aj odstúpenie od zmluvy zo dňa 16. 02. 2017. V konaní bolo preukázané, že žalovaný v 1. rade bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a porušeniu bankového tajomstva. Žalobca v konaní predložil oznámenie postupcu žalovanému v 1. rade o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom, preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému v 1. rade, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanému v 1. rade o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (žalovaný v 1. rade) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 06. 2003, sp. zn. 4 Obo

210/01 „relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/387/2015 zo dňa 04. 05. 2016 „z citovaného zákonného ust. § 526 ods. 2 vyplýva, že ak pôvodný veriteľ oznámi svojmu dlžníkovi, že pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnou skutočnosťou, na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi s dôsledkom, že sa zbaví svojho záväzku, je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, samozrejme za predpokladu, že oznámenie spĺňa náležitosti právneho úkonu, teda je určité a zrozumiteľné a bolo urobené vážne a slobodne. Platí to bez ohľadu na to, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 30. 11. 2015, sp. zn. 8Co/564/2015: „odvolací súd sa nestotožnil ani s konštatovaním okresného súdu o potrebe preukázania doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky žalovanej a zmluvy, ktorou mala byť predmetná pohľadávka postúpená. Poukazujúc na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo 210/2001 z 11. 06. 2003 (R 119/2003) relevantným oznámením postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky je bez ďalšieho založená aj aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ju akceptuje bez toho, aby skúmal ako prejudiciálnu otázku, resp. platnosť zmluvy o postúpení. Táto skutočnosť bola preukázaná listom žalobcu z 05. 04. 2013.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 06. 2014, sp. zn. 9Co/133/2013 „v zmysle ust. § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka je pôvodný veriteľ povinný bez zbytočného odkladu oznámiť skutočnosť postúpenia pohľadávky dlžníkovi. Ak pôvodný veriteľ uvedené opomenie, účinnosť postúpenia pohľadávky môže nový veriteľ privodiť tým, že preukáže postúpenie pohľadávky dlžníkovi, a to najmä preukázaním zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá musí mať písomnú formu. V prejednávanej veci odvolací súd poukazuje na to, že postupca spoločným oznámením s postupníkom dňa 23. 09. 2009, t.j. v deň uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, zaslal odporcovi v I. rade oznámenie o tom, že jeho pohľadávka voči odporcovi v I. rade bola postúpená spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. - navrhovateľovi. Z tohto oznámenia je potrebné vychádzať a s ohľadom na uvedené nie je potrebné prejudiciálne skúmať existenciu a platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávok. Vzhľadom na uvedené potom záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ nie je aktívne legitimovaným subjektom nie je správny.“ Aktívnu legitímáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zjavné, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 02. 05. 2017, sp. zn. 9Co/20/2016: „nie je zjavné ani to, ako dospel súd prvej inštancie k záveru o tom, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sa má považovať za zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky. Z dôvodovej správy k pôvodnému textu zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorá je interpretačným pravidlom, pritom vyplýva (súčasný text ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách bol v čase prijatia zákona v ods. 7), že ust. § 92 ods. 1 až 7 sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva.“ Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 02. 05. 2017, sp. zn. 19Co/2/2016: „zákonom č. 483/2001 Z.z. bol zrušený zákon o bankách č. 21/1992 Zb., ust. § 38 ods. 9, ktorého bolo v podstate totožné so znením súčasného ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., keďže znelo: Ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 120 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“). Toto právo banka nemôže uplatniť ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol 1 rok. Pri postúpení pohľadávky je banka povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na základe ktorého vznikla postúpená pohľadávka; banka môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou a klientom len za podmienok a v rozsahu uvedenom v ods. 8. Ustanovenie tohto

odseku sa rovnako vzťahuje aj na pobočku zahraničnej banky a jej klientov. Dôsledkami porušenia ust. § 38 ods. 9 zákona č. 21/1992 Zb. sa zaoberal Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku sp. zn. 29Odo/1613/2005 z 29. 04. 2008. Uviedol, že účelom inštitútu bankového tajomstva je ochrana klienta pred zverejnením, či podávaním informácií o jeho majetkových pomeroch. Úprava zmluvného postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku, ani príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka vo všeobecnosti nezakazujú (pod sankciou prípadnej neplatnosti takéhoto úkonu) postúpenie pohľadávky len preto, že dôsledkom postúpenia je prelomenie bankového tajomstva. Ochrana poskytovanú klientovi banky prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva je nutné vždy zvažovať (z hľadiska možných úvah, ktoré takúto ochranu absolutizujú) aj s prihliadnutím k tomu, či a akým spôsobom osoba, ktorá má byť týmto inštitútom chránená, sama porušuje svoje povinnosti plynúce z príslušného bankového obchodu (zmluvy o úvere). Zákon o bankách totiž banke tiež ukladá obozretne hospodáriť a chrániť majetkové záujmy všetkých svojich klientov. Pri plnení tejto povinnosti nemôže byť banka pripravená o možnosť zbaviť sa v záujme ostatných svojich klientov rizikovej pohľadávky v situácii, keď dlžník porušuje povinnosť pohľadávku splácať len preto, aby prostredníctvom inštitútu bankového tajomstva chránila individuálny záujem takéhoto dlžníka. Z hľadiska možných úvah o následkoch neoprávneného porušenia bankového tajomstva zmluvným postúpením pohľadávky je zjavné, že k náprave uvedeného stavu nevedie sankcia spočívajúca v neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Plne opodstatnené je preto tam, kde takáto situácia nastane, zvažovať otázky zodpovednosti za škodu, nie prelamovať platnosť zmlúv o postúpení, osobitne za situácie, keď bolo vecou zmluvných strán, či si v medziach bankového obchodu dojednávajú výhradu zákazu postúpenia podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“ Žalobca zastával názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovaným, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa ust. § 50 ods. 1 zákona o bankách. V tejto súvislosti žalobca poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015, že „účelom § 92 zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavný účel § 92 zákona o bankách bol aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Vzhľadom na uvedené navrhuje vykladať vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia pohľadávky tak, ako to urobil český najvyšší súd, resp. nemecký Spolkový súdny dvor, a to, že porušenie bankového tajomstva vrátane porušenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám, predpokladaným Zákonom o bankách.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. 10. 2015, sp. zn. 8C/67/2013 „voči uplatnenému nároku neboli dôvodné námietky vedľajšieho účastníka na strane odporcu vychádzajúce zo skutkového zistenia o tom, že pôvodný veriteľ - banka pred postúpením pohľadávky nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. Vedľajší účastník na strane odporcu toto skutkové zistenie interpretoval tak, že nedostatok vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bankou a z toho plynúca skutočnosť, že banka postúpila pohľadávku, ktorá nebola v celom rozsahu splatná, spôsobuje neplatnosť medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a navrhovateľom dňa 15. 12. 2011 uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávky, a to podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. S takýmto právnym posúdením sa stotožniť nemožno. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom. Je zjavné, že ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov obmedzuje právo banky postupovať nesplátne pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto obmedzenia je však zjavné, že účelom tejto povinnosti je ochrana bankového tajomstva, konkrétne to, aby pri postupovaní pohľadávok, neboli tretie subjekty oboznamované s údajmi bankového tajomstva. Preto porušenie povinnosti vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v §

92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade odporcovi, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov. Inak povedané, porušenie administratívnoprávnej povinnosti v súvislosti s uzavieraním zmluvy o postúpení pohľadávky alebo plnením zo zmluvy - postúpením pohľadávky nezakladá neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky alebo to, že by nedošlo k platnému plneniu zo zmluvy spočívajúcemu v postúpení pohľadávky. Takéto protiprávne konanie zo strany banky zakladá výlučne banky zodpovednosť podľa § 50 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov.“ V súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní v 1., 2. a 3. rade ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 783 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcií ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok je jasné, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16. 03.2 016, sp. zn. 12Co/223/2015 „predmetom sporu je vyriešenie otázky, či mohla banka platne postúpiť pohľadávku podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. Súd v tejto veci konštatoval, že neexistuje oznámenie o zosplatnení pohľadávky, resp. výzva banky v omeškaní klienta s plnením záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Bez takejto výzvy nemôže dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na nebankový subjekt. Odvolací súd v tejto veci poukazuje na to, že určitá výnimka je aj v § 92 ods. 8 zákona o bankách, že ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahne jeden rok, môže postúpiť takúto pohľadávku inej banke aj bez súhlasu klienta. Podľa názoru odvolacieho súdu nebola dostatočne posúdená príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, kde sa konštatuje omeškanie s plnením peňažných záväzkov po dobu viac ako 1 304 dní, pričom konečná splatnosť úveru bola 20. 02. 2012, ale zmluva o postúpení pohľadávok je z 15. 12. 2012. Okresný súd vo veci konštatoval, že neexistuje výzva banky na vrátenie dlhu v omeškaní po dobu dlhšiu ak 90 dní, preto u banky neexistovalo oprávnenie postupom podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpiť pohľadávku na nebankovú tretiu osobu. To isté ustanovenie § 92 ods. 8 bankového zákona dáva výnimku, ak je súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presahujúci jeden rok. Súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav. Nemá vyriešenú otázku omeškania so splátkami, pričom podľa prílohy č. 1 je uvedená dokonca výška poslednej úhrady 19.2.2010. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je predčasné, pokiaľ riešil otázku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok pre nenaplnenie podmienky vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobu zamietol. V rozhodnutí súdu prvého stupňa chýba úvaha o tom, prečo nezohľadnil výnimku v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok.“ V zmysle čl. II bodu 1, 2, 3 a 4 zmluvy o povolenom prečerpaní a Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 18. 02. 2014 žalovaní v 1., 2. a 3. rade boli dostatočne informovaní o obsahu a rozsahu Zmluvy o povolenom prečerpaní a Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 18. 02. 2014.

5. Súd pojednával na pojednávaní dňa 18. 05. 2022 v neprítomnosti žalovaných v 1., 2. a 3. rade v zmysle ust. § 180 C.s.p., nakoľko žalovaný v 1. rade svoju neúčasť na tomto pojednávaní neospravedlnil a žalovaní v 2. a 3. rade svoju neúčasť na tomto pojednávaní síce ospravedlnili, ale súhlasili s pojednávaním v ich neprítomnosti, preto súd podľa ust. § 182 C.s.p. vyhlásil na tomto pojednávaní dokazovanie za skončené a podľa ust. § 219 ods. 2 druhej vety C.s.p. odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku na deň 25. 05. 2022, na ktorom vyhlásil vo veci samej rozsudok.

6. Súd vykonal dokazovanie nasledovnými listinnými dôkazmi: zmluvou o podnikateľskom účte zo dňa 22. 04. 2013, zmluvou o povolenom prečerpaní zo dňa 18. 02. 2014, všeobecnými obchodnými podmienkami, odstúpením od zmluvy zo dňa 15. 02. 2017, výzvami zo dňa 22. 03. 2017, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 06. 2017, Prílohami č. 1 k zmluve o postúpení, oznámeniami o postúpení pohľadávok zo dňa 30. 06. 2017, výpismi z úveru, pokusmi o zmier zo dňa 05. 03. 2019, výpismi z obchodného registra spoločností žalobcu a žalovaného v 1. rade, z ktorých zistil nižšie uvedený skutkový stav.

7. Podľa ust. § 1 ods. 1 Obchodného Zákonníka (ďalej len „Obch. Z.“) tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

8. Podľa ust. § 1 ods. 2 Obch. Z. právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

9. Podľa ust. § 2 ods. 2 písm. a/ Obch. Z. podnikateľom podľa tohto zákona je osoba zapísaná v obchodnom registri.

10. Podľa ust. § 261 ods. 1 Obch. Z. táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

11. Podľa ust. § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. Z. touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere.

12. Podľa ust. § 272 ods. 1 Obch. Z. zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone, alebo keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej podobe.

13. Podľa ust. § 497 Obch. Z. zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

14. Podľa ust. § 499 Obch. Z. za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

15. Podľa ust. § 502 ods. 1 veta prvá, druhá Obch. Z. od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

16. Podľa ust. § 503 ods. 1 veta prvá a tretia Obch. Z. záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

17. Podľa ust. § 503 ods. 2 Obch. Z. ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

18. Podľa ust. § 503 ods. 3 Obch. Z. dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

19. Podľa ust. § 504 Obch. Z. dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dojednanej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, kedy ho o ich vrátenie veriteľ požiadal.

20. Podľa ust. § 506 Obch. Z. ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

21. Podľa ust. § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) občiansky zákonník upravuje majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony.

22. Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj je príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

23. Podľa ust. § 526 ods. 1 veta prvá OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného dokladu oznámiť dlžníkovi.

24. Podľa ust. § 529 ods. 1 OZ námietky proti pohľadávke, ktoré mohol dlžník uplatniť v čase postúpenia, mu zostávajú zachované i po postúpení pohľadávky.

25. Podľa ust. § 531 ods. 1 OZ kto sa dohodne s dlžníkom, že preberá jeho dlh, nastúpi ako dlžník na jeho miesto, ak na to dá veriteľ súhlas. Súhlas veriteľa možno dať buď pôvodnému dlžníkovi, alebo tomu, kto dlh prevzal.

26. Podľa ust. § 531 ods. 3 OZ zmluva o prevzatí dlhu vyžaduje, aby sa uzavrela písomnou formou.

27. Podľa ust. § 533 OZ kto bez súhlasu dlžníka dohodne písomne s veriteľom, že splní za dlžníka jeho peňažný záväzok, stáva sa dlžníkom popri pôvodnom dlžníkovi a obaja dlžníci sú zviazaní spoločne a nerozdielne.

28. Podľa ust. § 293 Obch. Z. ak je na to isté plnenie spoločne zviazaných niekoľko osôb, pri pochybnostiach sa predpokladá, že sú zviazané spoločne a nerozdielne. Veriteľ môže požadovať plnenie od ktorejkoľvek z nich, ale plnenie ponúknuté iným spoločným dlžníkom je povinný prijať.

29. Podľa ust. § 324 ods. 1 Obch. Z. záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

30. Podľa ust. § 340a ods. 1 Obch. Z. zmluvne určená lehota na splnenie peňažného záväzku dlžníka z dodania tovaru alebo poskytnutia služby nesmie presiahnuť 60 dní odo dňa doručenia faktúry alebo inej výzvy veriteľa podobnej povahy, ktorou požaduje splnenie peňažného záväzku (ďalej len „doklad“), alebo 60 dní odo dňa, keď veriteľ plnil, podľa toho, ktorý z týchto dní nastal neskôr. To neplatí, ak sa strany o dlhšej lehote splatnosti dohodnú a takáto dohoda nie je v hrubom nepomere k právam a povinnostiam vyplývajúcim zo záväzkového vzťahu pre veriteľa podľa § 369d. Ustanovenia prvej a druhej vety sa nepoužívajú, ak osobitný zákon ustanovuje kratšiu lehotu splatnosti.

31. Podľa ust. § 365 ods. 1 Obch. Z. dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

32. Podľa ust. § 365 ods. 2 Obch. Z. dlžník, ktorého záväzok spočíva v peňažnom plnení, je v omeškaní, ak nesplní riadne a najneskôr do 30 dní odo dňa doručenia dokladu alebo do 30 dní odo dňa poskytnutia plnenia veriteľom, podľa toho, ktorý z týchto dní nastal neskôr, ak zo zmluvy nevyplyva iná lehota splatnosti. Ak je deň doručenia dokladu neistý, dlžník je v omeškaní uplynutím 30. dňa odo dňa poskytnutia plnenia veriteľom. Dlžník je v omeškaní, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

33. Podľa ust. § 369 ods. 1 Obch. Z. ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

34. Podľa ust. § 369 ods. 2 Obch. Z. ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

35. Podľa ust. § 369c ods. 1 Obch. Z. omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/20170101>> aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia. Výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

36. Prechodné ustanovenie účinné od 15. januára 2009

Podľa ust. § 768f Obch. Z. ustanovenia účinné od 15. januára 2009 sa nevzťahujú na omeškanie, ktoré vzniklo pred 15. januárom 2009.

37. Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. februára 2013

Podľa ust. § 768k ods. 2 Obch. Z. práva a povinnosti zo zodpovednosti za porušenie záväzkov zo zmlúv uzavretých pred 1. februárom 2013 sa spravujú podľa predpisov účinných do 31. januára 2013.

38. Podľa ust. § 768k ods. 3 Obch. Z. ustanovenia o čase plnenia peňažného záväzku dlžníka (§ 340a), osobitné ustanovenia pre čas plnenia peňažného záväzku dlžníka, ktorým je subjekt verejného práva (§ 340b), ustanovenia o omeškaní dlžníka (§ 365) a ustanovenia o nekalych zmluvných podmienkach a nekalej obchodnej praxi (§ 369d) účinné od 1. februára 2013 sa nevzťahujú na záväzkové vzťahy uzavreté pred 1. februárom 2013.

39. Podľa ust. § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (po 01.01.2015) sadzba úrokov z omeškania sa rovná základnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka omeškania zvýšenej o osem percentuálnych bodov; takto určená sadzba úrokov z omeškania sa použije počas celého tohto kalendárneho polroka omeškania.

40. Podľa ust. § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (po 01.02.2013) výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky (k § 369c ods. 1 zákona). Výška paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 369c ods. 1 zákona je 40 eur jednorazovo bez ohľadu na dĺžku omeškania.

41. Podľa ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (po 01.02.2013) ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov občianskeho práva účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

42. Prechodné ustanovenia k úprave účinnej od 1. januára 2015

Podľa ust. § 3a Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka (po 01.01.2015) ak došlo k omeškaniu pred 1. januárom 2015, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných do 31. decembra 2014.

43. Podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Zákon o bankách ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

44. Podľa ust. § 15 zákona č. 400/2015 z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka.

45. Civilné sporové konanie, ktoré sa spravuje prejednacím princípom a s ním spojenou primárnou zodpovednosťou strán sporu za výsledok konania, kladie pri dokazovaní dôraz na aktivitu strán sporu, a zároveň eliminuje aktivitu súdu pri zisťovaní, zhromažďovaní alebo zabezpečovaní dôkazov z vlastnej iniciatívy. Predpokladom úspechu strany v konaní je riadne splnenie si povinnosti tvrdenia ako aj dôkaznej povinnosti, ktorou strana preukáže hodnovernosť svojich skutkových tvrdení, resp. tvrdení, ktorými popiera skutkové tvrdenia protistrany. Súd, ktorý nesmie v sporovom konaní nahrádzať procesnú aktivitu strán sporu (pokiaľ mu táto povinnosť pre konkrétny druh konania nevyplýva priamo zo zákona),

vychádzal pri zisťovaní skutkového stavu v prejednávanej veci z tvrdení strán, ktoré neboli žiadnou zo sporových strán popreté, ako aj z tých tvrdení, ktoré boli pred súdom preukázané vykonanými dôkazmi. Za účelom odstránenia vyššie vedených sporných okolností v prejednávanej veci vykonal súd dokazovanie v rozsahu, v akom strany sporu (v tomto prípade iba žalobca, nakoľko žalovaní v 1., 2. a 3. rade nenavrholi vykonanie dôkazov) navrhli vykonanie dôkazov. Na základe takto vykonaného dokazovania a s ohľadom procesnú taktiku a argumentáciu strán v konaní dospel súd k nasledujúcim záverom.

46. V konaní nebolo sporné, že medzi pôvodným veriteľom a pôvodným dlžníkom došlo k uzatvoreniu zmluvy o účte, pričom na predmetný záväzkový vzťah sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka podľa ust. § 1, § 2 ods. 2 písm. a/ a § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka, nakoľko sa podľa Obchodného zákonníka spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere, takže súd v konaní použil právny režim Obchodného zákonníka a podľa ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj režim, resp. právna úprava Občianskeho zákona za predpokladu, že určité práva a povinnosti nebolo možné podriaďiť úprave Obchodného zákonníka.

47. V konaní ďalej nebolo sporné na základe tvrdení strán sporu, že medzi Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 a spoločnosť MK Color s.r.o. ako pôvodný dlžník bola uzatvorená dňa 22. 04. 2013 zmluva o podnikateľskom účte, predmetom ktorej bolo poskytnutie bankových produktov v kombinácii pôvodnému dlžníkovi. Žalovaný v 1. rade ako právnická osoba sa v dôsledku zlúčenia dňa 18. 05. 2017 stal právnym nástupcom spoločnosti MK Color s.r.o. (pôvodný dlžník). Žalovaný v 2. rade je fyzická osoba, ktorá na základe Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 18. 02. 2014 pristúpila k záväzku medzi žalobcom a pôvodným dlžníkom ako pristupujúci dlžník. Žalovaný v 3. rade je fyzická osoba, ktorá na základe Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 18. 02. 2014 pristúpila k záväzku medzi žalobcom a pôvodným dlžníkom ako pristupujúci dlžník. Dňa 18. 02. 2014 bola medzi postupcom, pôvodným dlžníkom, žalovaným v 2. rade a žalovaným v 3. rade uzatvorená zmluva o povolenom prečerpaní, súčasťou ktorej bola aj Dohoda o pristúpení k záväzku. Predmetom tejto zmluvy bolo poskytnutie povoleného prečerpania pôvodnému dlžníkovi ako MIKRO podnikateľovi v sume, mene a za podmienok dohodnutých v zmluve. Pôvodný dlžník, resp. žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade sa zaviazali za podmienok dohodnutých v predmetnej zmluve poskytnuté povolené prečerpanie splatiť, platiť úroky, úroky z omeškania, úroky z prečerpania a náklady žalobcu spojené s poskytnutím povoleného prečerpania a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v zmluve. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXXCE zo dňa 23. 06. 2018 uzatvorenej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 ako postupcom a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade. Postupca dňa 15. 02. 2017 odstúpil od zmluvy, pričom pohľadávka žalovaného v 1. rade k tomuto dňu predstavovala sumu vo výške 10 089,97 eura. Postupca výzvou zo dňa 22. 03. 2017 vyzval žalovaného v 1. rade na zaplatenie splatnej pohľadávky, ktorá ku dňu 21. 03. 2017 predstavovala sumu vo výške 10 122,59 eura. Vo výzve postupca zároveň upozornil žalovaného v 1. rade, že ak nedôjde k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, postupca je oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 10 209,88 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 6 906,84 eura, úrokov z omeškania vo výške 3. 196,84 eura a poplatkov vo výške 106,20 eura, a to v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade odo dňa postúpenia pohľadávky neuhradili žalobcovi dlžnú sumu ani len čiastočne.

48. V konaní bolo teda nesporné, že medzi postupcom (spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s.) a pôvodným dlžníkom (spoločnosťou MK Color s.r.o.) vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa ust. § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, na základe ktorého postupca poskytol v prospech pôvodného dlžníka finančné prostriedky v dohodnutej výške a pôvodný dlžník sa zaviazal splatiť poskytnutý úver v dohodnutom čase a dodržiavať dohodnuté podmienky. Z tohto záväzkového vzťahu vznikla povinnosť postupcu poskytnúť úver v dohodnutej výške a pôvodnému dlžníkovi vznikla povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky postupcovi vrátiť. Žalovaní v 2. a 3. rade sa v súlade s ust. § 531 Občianskeho zákonníka dohodli s postupcom, že splnia za pôvodného dlžníka jeho peňažný záväzok, čím sa stali dlžníkmi popri pôvodnom dlžníkovi, resp. žalovanom v 1. rade ako jeho právnym nástupcom a zodpovedajú s ním spoločne a nerozdielne podľa ust. § 293 Obchodného zákonníka.

49. Súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaní v 2. a 3. rade v rámci svojej obrany spochybnili platnosť zmluvy o povolenom prečerpaní, dohody o pristúpení k záväzku aj zmluvy o postúpení pohľadávky, pričom svoje skutkové tvrdenia nepreukázali žiadnym dôkazom. Súd preto pri hodnotení ich obrany vychádzal z dôkazov predložených žalobcom, najmä zo zmluvy o podnikateľskom účte zo dňa 22. 04. 2013, zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 18. 02. 2014, všeobecných obchodných podmienok pôvodného veriteľa spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., výpisov z úveru, odstúpenia od zmluvy zo dňa 15. 02. 2017, výziev zo dňa 22. 03. 2017, zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 06. 2017 a oznámení o postúpení pohľadávok zo dňa 30. 06. 2017, pričom mal za to, že právny predchodca žalobcu (spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s.) dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladalo ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, podľa ktorého ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník") aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Žalovaný v 1. rade bol preukázateľne ako právny nástupca pôvodného dlžníka v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný v 1. rade bol ako právny predchodca žalobcu opakovanne vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 14. 08. 2015 a výzvou označenou ako „odstúpenie od zmluvy“ zo dňa 16. 02. 2017. Keďže citované ustanovenie zákona o bankách vyžaduje, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade v konaní preukázané nielen prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, alebo predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu, ale aj skutočnosťou, že žiaden zo žalovaných toto výslovne nepoprel) a aby bol bankou vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku (toto bolo v konaní preukázané predloženými výzvami právneho predchodcu žalobcu). Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu súd považoval nielen výzvu zo dňa 14. 08. 2015, ale aj odstúpenie od zmluvy zo dňa 16. 02. 2017. V konaní bolo predloženými dôkazmi preukázané, že žalovaný v 1. rade bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách či porušeniu bankového tajomstva. Žalobca v konaní predložil oznámenie postupcu žalovanému v 1. rade o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom, preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému v 1. rade, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovanému v 1. rade o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení, navyše keď žalovaní v 1., 2. a 3. rade boli o takomto postúpení pohľadávky oboznámení z oznámení o postúpení pohľadávok zo dňa 30. 06. 2017. Dlžník (žalovaný v 1. rade) sa v takom prípade teda nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie, čo platí aj pre žalovaných v 2. a 3. rade. Aktívna legitímácia žalobcu v konaní vyplývala preto z oznámení postupcu o postúpení pohľadávky, pričom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona teda nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V súlade s prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní v 1., 2. a 3. rade ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 783 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, čo v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok je

jasné, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal.

50. Žalovaný v druhom a 3. rade sa v konaní bránili tým, že im zo strany pôvodného veriteľa (spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653) nebolo povedané, aké následky bude mať podpísanie predmetnej „zmluvy o povolenom prečerpaní a dohody o pristúpení k záväzku“ z ich strany. Pri hodnotení tejto časti obrany žalovaných v 2. a 3. rade súd poukazuje na ust. § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. zákonov o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, kde je zakotvená základná zásada civilného hmotného práva, ktorá znie „Neznalosť zákona neospravedlňuje“. Na základe uvedeného súd nemohol prihliadnuť na obranu žalovaných v 2. a 3. rade z uvedených dôvodov, nakoľko preukázateľne obaja predmetné písomnosti podpísali (čo ani jeden z nich nerozporoval v zmysle ust. § 149 a § 151 ods. 1 Civilného sporového zákona), takže takýmto svojím podpisom vyjadrili súhlas so všetkými povinnosťami, ktoré im z týchto písomností vyplývali a nemohli sa svojej zodpovednosti s poukazom na citované zákonné ustanovenie zbaviť vyhlásením, že im tieto povinnosti neboli známe, alebo im neboli vysvetlené konzekvencie týchto povinností. Navyše mal súd za to, že v zmysle čl. II bodu 1, 2, 3 a 4 zmluvy o povolenom prečerpaní a Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 18. 02. 2014 boli žalovaní v 1., 2. a 3. rade dostatočne informovaní o obsahu a rozsahu zmluvy o povolenom prečerpaní a dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 18. 02. 2014.

51. Žalobca si uplatnil v predmetnom konaní od žalovaných v 1., 2. a 3. rade časť postúpenej istiny vo výške 5 000,- eura, čo bolo jeho právom, pričom súd nemohol výšku žalobného nároku prekročiť v zmysle ust. 216 Civilného sporového konania.

52. Na základe vyššie uvedeného súd považoval obranu žalovaných v 2. a 3. rade za nedôvodnú a účelovú a s odkazom na citované zákonné ustanovenia mal za to, že žalobcovi vznikol nárok na uplatnenú istinu titulom vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere od žalovaných v 1., 2. a 3. rade s odkazom na ust. § 293 Obchodného zákonníka, a preto jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Na základe tohto preto možno konštatovať, že v prejednávanej veci malo nedostatočné splnenie si dôkaznej povinnosti za následok neúspech v spore na strane žalovaných.

53. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade sa nezaplacením žalovanej sumy dostali do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu, v dôsledku čoho vzniklo žalobcovi okrem práva na uhradenie žalovanej istiny aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania podľa ust. § 365 a § 369 Obchodného zákonníka. K prvému dňu omeškania žalovaných v 1., 2. a 3. rade za rok 2017 (tzn. ku dňu 25. 06. 2017) bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky vo výške 1 %, takže žalobcovi patrili úroky z omeškania vo výške o 9 percentuálnych bodov vyššie ako je uvedená základná úroková sadzba zo žalovanej sumy, teda 10 % ročne. Súd priznal žalobcovi právo na úroky z omeškania z priznaných súm až do dňa reálneho zaplatenia týchto súm žalovanými v 1., 2. a 3. rade žalobcovi. Rovnako žalobcovi vzniklo právo na náhradu jednorazovej paušálnej náhrady vo výške 40,- eura podľa ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka a ust. § 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. od žalovaných v 1., 2. a 3. rade s odkazom na ust. § 293 Obchodného zákonníka, ktoré mu súd ako dôvodne uplatnené priznal.

54. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

56. Podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca mal plný úspech vo veci, keďže súd jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu, priznal mu podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 262 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej súd rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Na zaplatenie žalobcovho nároku na náhradu trov konania zaviazal súd žalovaných v 1., 2. a 3. rade s tým, že plnením

jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných plniť v zmysle ust. § 293 Obchodného zákonníka.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré môže strana sporu podať v lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutie na súde, proti ktorému rozhodnutie smeruje (ust. § 355 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 362 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (ust. § 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (ust. § 364 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na súdny výkon rozhodnutia alebo návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.